

Arrest

**nr. 60 055 van 20 april 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 21 januari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 december 2010 waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard worden en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. VRINTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaarde op 1 december 2005 het Rijk te zijn binnengekomen, diende op 2 december 2005 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 19 december 2005 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd verzoeker dezelfde dag ter kennis gebracht. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.3. De commissaris-generaal nam op 24 februari 2006 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State.

1.4. Op 20 april 2007 werd verzoeker aangetroffen door de politiediensten en nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Deze beslissing werd verzoeker dezelfde dag ter kennis gebracht.

1.5. Via een op 16 januari 2008 gedateerd schrijven diende verzoeker, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), een aanvraag in om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.6. Op 12 februari 2008 werd verzoeker opnieuw aangetroffen door de politiediensten en nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Verzoeker werd dezelfde dag van deze beslissing in kennis gesteld.

1.7. Bij brief gedateerd op 10 november 2009 diende verzoeker, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, nogmaals een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk.

1.8. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 24 februari 2006 werden door de Raad van State verworpen bij arrest nr. 200.535 van 5 februari 2010.

1.9. Op 15 december 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werden, die verzoeker op 13 januari 2011 ter kennis is gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die op datum van 11.02.2008 en 19.11.2009 werden ingediend door:

*[G., S.] [...]
nationaliteit: India
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkenes advocaat beroept zich op de vrijstelling voorzien in artikel 9bis§1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006, die stelt dat betrokkene geen internationaal paspoort moet voorleggen gezien de lopende asielaanvraag. Deze asielaanvraag werd echter afgesloten met de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 28.02.2006. Dit werd betrokkene ter kennis gebracht op 01.03.2006. Het beroep ingesteld bij de Raad van State dd. 27.03.2006 werd afgesloten op 24.02.2010.

Constante rechtspraak van de RvV verplicht de administratie echter om over te gaan tot een beslissing rekening houdende met alle relevante elementen waarover zij op dat ogenblik beschikt. In dat opzicht dient er opgemerkt te worden dat wij vaststellen dat de asielprocedure van betrokkene thans is afgelopen, waardoor hij zich niet meer kan beroepen op een documentaire vrijstelling, zoals voorzien in artikel 9bis§1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Uit zijn dossier blijkt eveneens dat betrokkene noch enig bewijs voorlegt om zijn identiteit te staven noch dat hij enige rechtvaardiging aanbrengt voor de afwezigheid van een identiteitsdocument (zoals begrepen in de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b)).

Bovendien stelt de RvV in zijn arrest nr. 26.814 d.d. 30.04.2009 het volgende: "het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren". Derhalve is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoeker eveneens op 13 januari 2011 ter kennis werd gebracht, luidt verder als volgt:

"De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

° Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 28.02.2006.

° Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d.19.12.2005. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land".

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. De door verzoeker ingeleide procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is kosteloos. Gelet op artikel 3 van het koninklijk besluit van 16 maart 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen treedt artikel 39/68-1 van de Vreemdelingenwet – dat voorziet in de betaling van een rolrecht – immers slechts in werking vanaf 1 april 2011. Een rolrecht is bijgevolg pas verschuldigd voor de beroepen ingediend vanaf deze datum. Bijgevolg kan geen gevolg verleend worden aan de vraag van verzoeker om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding.

2.2. De Raad dient er verder op te wijzen dat, luidens artikel 39/78 iuncto 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten "van de feiten en de middelen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker geen enkel middel ontwikkelt dat gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, die los van de eerste bestreden beslissing kan bestaan en die op eigen juridische en feitelijke gronden is gebaseerd.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen het op 13 januari 2011 aan verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht zijn middel als volgt toe:

“Volgens het bestreden besluit had verzoeker tijdens de procedure spontaan een identiteitskaart of paspoort moeten voorleggen, zeker nadat op 24.02.2010 de procedure bij de Raad van State was afgesloten.

Op het moment dat de regularisatieaanvragen werden gedaan, hetzij respectievelijk op 11.02.2008 en 19.11.2009, was de procedure bij de Raad van State evenwel nog steeds hangende. Op dat ogenblik gold dus de documentaire vrijstelling van een identiteitskaart of paspoort wel.

Weliswaar is in de loop van de procedure die procedure bij de Raad van State afgelopen, doch indien zulks tot gevolg had dat verzoeker vanaf dan wel een identiteitskaart of paspoort diende voor te leggen, had de Dienst Vreemdelingenzaken, in het kader van haar plicht tot behoorlijk bestuur, hiervan verzoeker op de hoogte moeten brengen en hem de gelegenheid moeten geven om vooralsnog zo'n identiteitsbewijs voor te leggen. Dit was in casu des te meer het geval vermits verzoeker zich uitdrukkelijk ter beschikking hield om te worden gehoord en om dus desnoods alle nodige bijkomende documenten voor te leggen.

Verzoeker was trouwens in het bezit van een geldig Indiaans paspoort op het moment dat het bestreden besluit werd genomen (15.12.2010). Inderdaad was door de Indiase ambassade in Brussel aan verzoeker een paspoort afgegeven dat geldig is van 27.10.2010 tot 26.10.2011. Indien dus de Dienst Vreemdelingenzaken contact zou hebben opgenomen met verzoeker voordat zij haar besluit nam, had dit paspoort zonder enig probleem kunnen worden overlegd.”

3.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen dat een vreemdeling van de vrijstelling van het neerleggen van identiteitsdocumenten kan genieten als asielzoeker omdat hij wordt verondersteld geen contacten te kunnen leggen met de diplomatieke diensten van het land dat hij is ontvlucht. Hij stelt dat verzoeker aangeeft dat hij over een paspoort beschikte ten tijde van het nemen van de eerste bestreden beslissing, doch dat hij niet kon worden geacht hiervan op de hoogte te zijn. Hij wijst er tevens op dat, zoals aangegeven in de eerste bestreden beslissing, de mogelijkheid tot het actualiseren van een aanvraag bij verzoeker ligt en dat verzoeker van deze mogelijkheid gebruik had kunnen maken.

3.3.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, immers vastgesteld dat verzoekers aanvragen om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk zijn omdat hij heeft nagelaten een kopie van zijn internationaal paspoort, een kopie van een gelijkgestelde reistitel of een kopie van een nationale identiteitskaart bij deze aanvraag te voegen en omdat hij ook geen geldige motivering heeft verstrekt die toelaat om hem vrij te stellen van deze voorwaarde. Tevens wordt uiteengezet dat verzoeker zich niet meer kan beroepen op de vrijstelling die geldt voor asielzoekers wat betreft het voorleggen van een identiteitsdocument, nu de door verzoeker in het kader van zijn asielprocedure opgestarte procedure bij de Raad van State werd afgesloten. Deze motivering laat verzoeker toe te begrijpen op welke gronden de eerste bestreden beslissing is genomen en biedt hem de mogelijkheid te oordelen of er reden is om een beroep in te stellen en om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de eerste bestreden beslissing “ondeugdelijk” en “onredelijk” is en inhoudelijke kritiek uit op de motivering van de eerste bestreden beslissing voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zowel bij brief gedateerd op 16 januari 2008 als bij brief gedateerd op 10 november 2009 een aanvraag indiende om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk. Verzoeker beriep zich hierbij op de vrijstelling voorzien in artikel 9bis, § 1, tweede lid, eerste punt van de Vreemdelingenwet. In deze bepaling is voorzien dat de asielzoeker van wie de asielaanvraag niet definitief is afgewezen of die tegen het arrest waarbij zijn verzoek tot het verkrijgen van een beschermingsstatus werd afgewezen een toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend dat nog in behandeling is niet dient aan te tonen dat hij beschikt over een identiteitsdocument. Op het ogenblik van het indienen van voormelde aanvragen om tot een verblijf gemachtigd te worden waren de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 24 februari 2006 bij de Raad van State in behandeling. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring werden evenwel op 5 februari 2010 door de Raad van State verworpen. Dit gegeven wordt door verzoeker niet betwist.

De Raad dient te benadrukken dat verweerder bij het nemen van een bestuursbeslissing rekening dient te houden met de op dat ogenblik bestaande situatie en zich dus bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van een aanvraag van een vreemdeling om tot een verblijf gemachtigd te worden dient te steunen op alle relevante gegevens die op dat ogenblik zijn opgenomen in het administratief dossier. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat verweerder in casu op het ogenblik van het nemen van de eerste bestreden beslissing, gelet op het tussengekomen arrest van de Raad van State, niet anders kon dan vaststellen dat verzoeker zich niet langer kon beroepen op de vrijstelling voorzien in artikel 9bis, § 1, tweede lid, eerste punt van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist verder niet dat hij in zijn aanvragen om tot een verblijf gemachtigd te worden geen geldige motivering heeft verstrekt die toeliet om hem vrij te stellen van de voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument diende te beschikken. Verweerder heeft bijgevolg noch onwettig noch kennelijk onredelijk gehandeld door op 15 december 2010 te besluiten dat verzoekers aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk was, nu verzoeker geen (kopie van een) identiteitsdocument heeft gevoegd bij zijn aanvraag en evenmin een geldige motivering heeft verstrekt die toelaat om hem vrij te stellen van deze voorwaarde.

Tevens moet worden geduïd dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Verzoeker maakt thans een kopie over van zijn nationaal paspoort, doch er dient te worden vastgesteld dat verzoeker dit stuk niet eerder overmaakte aan het bestuur. Verweerder kon dan ook geen rekening houden met dit stuk bij het nemen van de eerste bestreden beslissing en verzoeker toont door dit stuk bij zijn verzoekschrift te voegen niet aan dat verweerder verkeerd oordeelde dat *“de aanvraag [...] niet vergezeld [ging] van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart.”*

De uiteenzetting van verzoeker laat derhalve niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt.

Verzoeker toont geen schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoeker ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker stelt dat verweerder hem op de hoogte had moeten brengen van de gevolgen die het afsluiten van zijn procedure voor de Raad van State zou hebben op de door hem ingediende aanvragen om tot een verblijf gemachtigd te worden en hem de mogelijkheid had moeten geven om alsnog een identiteitsdocument voor te leggen. Hij wijst erop dat hij zonder enig probleem een paspoort had kunnen voorleggen, nu hij op 27 oktober 2010 door de Indiase ambassade in Brussel in het bezit werd gesteld van een paspoort.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker ruim de tijd en de mogelijkheid had om zijn aanvragen om machtiging tot verblijf te onderbouwen met alle vereiste toelichtingen en stukken. Het kwam tevens aan verzoeker toe om deze aanvragen te actualiseren indien er wijzigingen waren in zijn situatie. Verzoeker, die zich in zijn bij brief van 10 november 2009 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf uitdrukkelijk beriep op de vrijstelling voorzien in artikel 9bis, § 1, tweede lid, eerste punt van de Vreemdelingenwet, diende op het ogenblik dat hij in kennis werd gesteld van het arrest van de Raad van State van 5 februari 2010 te weten dat hij alsnog een identiteitsdocument diende over te maken of diende aan te tonen dat hij in de onmogelijkheid verkeerde om een dergelijk document te verkrijgen in België. Verzoeker liet evenwel na dit te doen. Uit het feit dat verzoeker zelf onzorgvuldig optrad en naliet zijn aanvragen om machtiging tot verblijf aan te vullen met een document dat hij in zijn bezit had blijkt niet dat het bestuur de zorgvuldigheidsplicht miskende.

De beschouwingen van verzoeker laten niet toe een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel vast te stellen.

3.3.4. Aangezien ook geen kennelijke wanverhouding wordt aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker evenmin gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK